

Előfizetési árak:

Egész évre	6 frt — kr.
Félévre	3 — —
Negyedévre	1 — 50
Egy óra	— — 50
Egyes szám ára 8 kr.	

Kiadóhivatal:

PÉCSÉTT, Széchenyi-tér 12-ik szám
(Nadosy-féle ház)

hová az előfizetések és a lap
szétküldésére vonatkozó följel-
ölések intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

(PÉCSI HIRLAP.)

Megjelenik hetenként kétszer: **szerdán és szombaton.**

Szerkesztői iroda:

PÉCSÉTT, Széchenyi-tér 12-ik szám,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény
intézendő.

Kéziratok vissza nem adatnak

Hirdetések

a kiadóhivatalban vétetnek föl-
Előfizetések előgádnatnak még
valamennyi költségkereske-
lésben.

Egyes számok kaphatók:

Weidinger N. utóda Domján I., Valentia K. fia (Széchenyi-tér), Engel Lajos (fő-utca), Hochrein József és fia (Széchenyi-tér) Böhm Manó (fő-utca), papir- és könyvkereskedéseiben
Mindezen helyeken előfizetések is elfogadtnak.

A nemzeti háziipar kérdéséhez.

Kettős áramlat küzd e kérdésben egy-mással. Az egyik azt akarja, hogy a házi iparnak nálunk meglévő „maradványait” új erőteljes fejlődésre kell serkenteni, a másik ellenben úgy vélekedik, hogy a munkafelosztás elvével ellenkezik az, hogy még ma a gyári termelés roppant előhaladása mellett is kézi erővel állíttassanak elő oly tárgyak, a melyeket a gépmunka sokkal tökéletesebben és olcsóbban állíthat elő.

Az a kérdés tehát: tegyük-e valamit a háziipar fejlesztésére, vagy sem? A Pester Lloydban e napokban egy cikksorozat jelent meg arról, hogy föl kell hagyni a nemzeti háziipar fejlesztésével, mert az csak gazdasági hátramenetést jelent. E cikkeket Miskolczy Gyula írta, a ki 20 éve figyelemmel kíséri a háziipar eredményeit az országnak oly vidékén, a hol a háziipar leginkább el van terjedve. Ő gyakorlati följogással tekinti a dolgot és azt állítja, hogy ha azok, a kik idejüket most egy fa árnyékában ülve nyáron nemzeti háziipar üzésével töltik, hetekig, hónapokig elhimezgetve egy rongydarabon, a föld megmunkálására fordítják, akkor százezreket hasznosabb dolgot végezhetnek és magok is erősebbek és egészségesebbek volnának. Hát az igaz, hogy így föltüntetve a dolgot, Miskolczy urnak igaza lehet. Csakhogy ő nem egészen elfogulatlanul ítél a kérdés fölött. A háziipar ugyanis csak mellékfoglalkozás egy gazdaságban, azt tehát olyankor kell üzni, mikor a

főfoglalkozás, a gazdasági munka szünetel. S a ki a mellékfoglalkozás javára főmunkáját elhanyagolja, az helytelenül cselekszik. De ha tekintetbe vesszük azt, hogy a kis gazdaságokban az év háromnegyed részében alig van munka s hogy az emberek a többi idejükkel nem tudnak mit csinálni, akkor mindenesetre kívánatosnak kell elismerni azt, hogy ezt az üres időt a nép valaminő rendes munkára fordítsa és éppen ebben áll a háziipar s illetőleg annak fejlesztése.

Azt hiszem, hogy a háziipar jogosultságát ily értelemben senki sem fogja tagadni. S meg vagyunk győződve arról, hogy azok, a kik hazánkban a háziipar emelésének jelszavát fölkapták és a társadalmi téren is buzgólkodnak, a kérdést így fogják föl.

Tény, hogy hazánk 17 millió lakossága közül (ha 40 százalékot, mint kis-korúság miatt munkára alkalmatlan le-
ütünk) 10 millió a munkaképes kéz. És tény az is, hogy ezen munkásoknak nagyobb fele, legalább is 6 millió ember, az év két harmadában vagyis 200 napon át semmikép nincs foglalkoztatva. A háziipar fejlesztésének az a célja, hogy ennek a 6.000.000X200 munkanapnak, mely most nemzetgazdasági szempontból tekintve a dolgot, teljesen kárba vész, a nemzet egyeteme lehetőleg nagy hasznát lássa. És ez nem csekélység, mert ha egy munkanap átlag csak 10 krral értékesíttetik is, már ez is 6.000.000X200X10 =

12.000.000.000 krajczárt, vagyis 120 millió forintot képvisel a nemzet vagyonosodásában évenként.

Igaz, arra alig van kilátás, hogy mindjárt munkába lehessen állítani az összes tétlen munkáskezeket. A munkára szoktatás csak lassan tesz hódítást. De hódítani lehet, mert a jó példa ragadós. Csak módót és alkalmat kell adni az embereknek a dologra és nem fognak attól húzódní. A nagy baj nálunk az, hogy a társadalom nagy része a dologtól való tartózkodásban uras életmódot lát s azt hiszi, hogy semmit se csinálni külön dolog, mint napestig fáradni és dolgozni.

És egy más nagy hiba az, hogy az emberek nem tudják kellőképp megbecsülni foglalkozásuk értékét. Ehhez is nevelni kell a népet, hogy ne töltsé olyasmivel az idejét, a minél 10-szerte, 100-szorta értékesebb dolgot végezhetne. Miskolczy ur csak annyiban ellensége a „nemzeti háziipar üzésének”, a mennyiben általa becsesebb, érdemesebb munkák elmaradnak. De a hol az elmaradó munka nem érdemesebb, ott neki sem lesz kifogása a nemzeti háziipar üzése ellen.

Annak a megítélése, hogy mondjuk vidékenként minő háziipar üzessék, a legnehezebb földadat. És éppen azért kívánatos volna, ha az ügyet akár a kormány, akár a társadalom (országos egyesületi szervezet útján) a kezébe venné. — A háziipar ügye nem kizárólag egy miniszterium hatáskörébe esik. Első sorban az

A „Pécsi Figyelő” tárczája.

Szózat a pécsi vendégekhez!

A pécsi dalárda 1890. évi augusztus hó 2-iki látogatása alkalmára írta **Völgyi Gusztáv**, az „Eger és Vidéke” szerkesztője; szaválta **Farkas Dező**.

Isten hozott, testvéreink dalban!
Zengő ajkkal zengünk üdvözlöt,
Hol szívben érzés és az ajkon dal van,
Hozzátok szólni másképp nem lehet.
Karunkkal együtt keblünk is kitárva,
Borultatok reá, hiszen rokon;
Szív társ nekül nincs, lélek nincsen árva,
Ki tud hevülni e dalhangokon.

Harsogjunk együtt átunk bajra, búra:
Pusztuljon innen el a gyáva gond!
Verőfény árad csüregteteg bordira
És fölvidítja a polgárt, a hont.

El innen, el! — hangos lelkesedéssel
Üljük torát mindannak, a mi bánt;
Lajnal hasadon s menekül az éjjel:
Hajnal a szivre s a honra egyaránt!

Mert boldogsága nincs a honfiszivnek,
Ha szép honra bús felleget borul;
S igaz hazának üdvössége sincs meg,
Szívünkre hogyha gond csap ostorul.
Boldog hon s boldog gyermeke a honnak:
E szent szövetség áldott egyedül, —
Fiad! ah! mig éretted dalolnak,
Hazám, egredre csak napfény derül!

Mert vészbe, harcba indulhat a tábor,
S megverve törhet vissza még vele, —
Ha nincs veled a dal, az égi mámor,
Szálljon szivedre malaszteltés ihlet,
A lelkesültség szent hevülte.
Termékenyítse lelkedet a dal,
Szaván imádd hazád, szerelmed, Istent:
S tied az áldás és a diadal!

Dicső ajándoka az isteneknek
Elmulhatatlan, végtelen, igaz!
Szavadra balzsamforrások teremnek:
Remény — jövőre; mult: a hű vigasz.
Maradj velünk örökre, dal! Ne engedd
Kiszáradni lelkünk tenyészetét!
E lángoló, s tiszta honszerelmet
Kialvástól te oltalmazd, te véd!

Föl, dalra hát! és ha lelkesedésünk
Csak szikra volna még, csak gyöngye mécs:
Olajt a tüzre! — lángját adja nekünk
A dalban lelkes, dalra büszke Pécs.
Ő fért már, hajb árde ez sem gyermek:
Aján a dal, kezében a pohár!
Jól nézzen a szemébe hős Egernek,
Ki multja napját visszakeri már!

A legsötétebb Egerben.

A dalármiskák megetetésé, megítatása és gyászos visszavonulása.

— Irta: **Dr. Muki**. —

Egyetlen jogosított kiadás.

Megígértem volt a feleségemnek, hogy Egerből haza jövet elmesélem neki a „Pécsi Dalárda” utját Egerbe s az ott töltött napok történetét; de bizony mikor haza jöttem, sehogy sem tudtam beváltani ígéretemet, nem tudtam neki egy mukkot sem elbeszélni a mi diadal-mas utunkról, mert — teljesen berekedve értem haza s úgy suttogva mondhattam neki, hogy: „Itt vagyok édes, de a hangom nincs itt, azt ott felejtettem Egerben.”

Lefogták biz’ azt azok a vendégszerető egriek, a kik ha már egzem nem tarthattak vissza, hát legalább kiszedték a torkomból a kerékszegeket s most ott maradt a hangom.

oktatásügyi miniszternek van ahhoz köze, mert tanítani kell a háziiparra a gyermekeket s a fölöttéket. Aztán köze van hozzá az iparügyi vagyis kereskedelmi miniszternek; mert iparüzésről van szó s az ipar par excellence az ő hatásköréhez tartozik. És köze van a földmivelési miniszternek is, a mennyiben több háziipar a mezőgazdasági vagyis a földmivelés körébe esik s ennek érdekeit a földmivelési miniszter mozditja elő. Közé lehet hozzá az igazságügyi miniszternek is, a ki a feigintézetekben üzethet kiterjedt mértékben háziipart. És köze lehet a pénzügyminiszter, a ki az eszközöket adja arra, hogy a háziiparnak állami uton való előmozdítása nagyobb eredménnyel történhessenek. — Szóval a háziipar előmozdítása igen fontos nemzeti érdek s a fölött nem szabad egyszerűen napirendre térni. Nézetünk szerint minden iparnak a csirája háziipar. Ez nagyon természetes s a társadalom fejlődésével függ össze. Nemzeti háziipar jelleggel az olyan nyer, ha általánosan elterjed. De nem helyes azt mondani, hogy pl. csak a fehér himzés képez nemzeti háziipart. Mihelyt a háziiparnak bármely ága annyira elterjed, hogy a külföld érdeklődését, figyelmét is magára vonja, pl. nemzetközi kiállításokon, akkor megszerzi a nemzeti jelleggel. Ez tehát inkább tekintély, súlyt kölcsönöz neki, mintsem hogy érdemből valamit levonhatna. S azért teljesen oktalannak tartjuk, harczot üzeni, bár a legjobb intentióval, a nemzeti háziiparnak.

Inkább azt kell tenni, hogy a kevésbé érdemes háziiparnak érdemesebb háziiparnak való helyettesítésére csináljunk mozgalmat. Általános szabályt erre nézve nem lehet fölállítani. A háziipar kiválóan kéziipar, abban teljes mértékben érvényre juthat az egyéni ízlés, képesség, fölfogási eredetiség; az tehát független a termelési költségek minimumának elvétől s az értéklődésnek itt nincs határ szabva. Ezt az ipart leszorítani a gépipar által ostobaság. Minden vidéknek speciális viszonyai vannak s a szerint kell megválasztani a háziipart, mely ép úgy lehet szövés, fonás, mint fa-, papír-, bőr-, fém- stb. ipar s le-

het az ruházati, élelmezési, háztartási vagy bármilyen ipar. Itt konkrét esetek vendők figyelembe s folyton lépést kell tartani a technika haladásával. A hol pl. a méhészet nagyban üzetik, ott háziipar gyanánt készülhetnek a méhkasok, ahhoz képest, a mint a méhészet fejlődése mindig tökéletesebb és tökéletesebb rendszerű kaptárokat talál föl és fogad el. És így van ez minden mással is.

Mudrony Pál.

ORSZÁG-VILÁG.

Az aradi kiállítás, miként az előjelekből látható, legalább is oly nagy bevételt fog fölmutathatni, mint a mi két év előtti kiállításunk, a mennyiben a vidékekről csak úgy özölenek oda a látogatók az alföldi produktumainak megtekintésére. Eddig már 10.000-nél több látogatója volt.

A színészeti kiállítás is igen érdekesnek ígérkezik. Prielle Kornelia a napokban kezdte meg termének berendezését, mely úgy az ő, mint boldogult férjének, Szerdahelyinek emléktárgyait fogja tartalmazni. E kiállításon Jókai Mór mint buzateremtő is be fogja mutatni magát. Azon buzából fog ugyanis kiállítani, melyet a szabadságharc idejében termelt Debreczen mellett Petőfy földjén.

E kiállítás előkészülete az egyedüli, mely a nyár tartamára megfogyott fővárosi lakosságának érdeklődését némileg fölkelti, mert biz most ott is unalmas az élet; a főúras, a miniszterek jobbra messze fűrdökön élvezik szabadságukat, a szinbázak (a nyáriak kivételével) zárva vannak. Csak az örültek házában elhelyezett betegeknek volt kedden egy nagyobb mulatásuk, melyen cigányzene s tánc mellett hosszú ideig szórakoztak e szegény szerencsétlenek.

A vidéken is a legtöbb helyen pang az élet, melyet csak néha-néha zavar meg egy egy nagyobb tüzeset vagy vonatkiskiklás — a miket ugyan szívesen elengedtek volna. A forró nap ugyancsak szedi áldozatait; most már nemcsak Amerikából halljuk, hogy ott mennyi emberélet vész el a nap sugarainak gyilkos hatása alatt, hanem minálunk is többen, különösen a hadgyakorlatokban résztvevő katonák közül — multak ki napszúrásban.

Nagyon jó dolguk van azoknak, a kik ilyenkor a friss tengeri levegő fuvalmait élvez-

hatik. Vilmos német császár ugyancsak jobban részesül belőle. Ottenedűt elhagyva, szombaton Doverbe, vasárnap Wight szigetek felé hajózott s most már Osbornban egy-egy napja szórakozik az angol királyos tengerparti kastélyában.

Ferdinánd, a bulgáriai fejedelmek is utazgat. Kedden Selmeczbányára érkezett, a hol eltöltötték a napot. Inedűt eltávoztán, egy kis kerülőt tesz még, s aztán haza megy Sófába.

Vannak azonban a nyári szórakozásoknak áldozatai is. Majdnem naponként halluk hírt olyan turistákról, kik az Alpeselek sziklahaladásaiban lettek haláluk. A napokban is egy bécsi ügyvéd zuhant le a fűzre és a vezetővel a Kitzsteinhorn csúcsáról, állítólag a villám által lesújtva.

Ugyancsak villám, csak hogy már mestersegesen készített, sújtotta agyon szerdán este nyolc óraker New-Yorkban fazon halálra ítélte egyént, a kin első ízben próbálták meg az elektromos kivégzést. S ez a próba sikerült. Először egy borjut helyezték a villamos készülékhez; s minthogy ennek rögtön kimulása kellő garantált nyugtot a villamos ütésnek egy emberélet gyors kioltására is alkalmas voltára, a halálraítélte is ugyanily magiszterelő kivégzési módban részesült.

Hiába, a humanizmus még a kivégzendőkkel szemben is gyakorol jótékonyt! A helyett, hogy az ő divatu magasba-búzással vennek le róluk az élet terheit, legújabb találmányu villamos készülékeket találnak ki szolgálatukra.

Az orvosok is erőlködnek a világ boldogításán; Berlinben nagy nemzetközi kongressusra gyűltek össze a földkerekség minden részéből. Magából Amerikából több 500 orvosnál jött e célból a német fővárosba s az összes résztvevők száma meghaladja a 7000-et. A kongresszust hétéfőn nyitották meg.

A brüsszeli munkások saját maguk akarnak gondoskodni állapotuk javításáról. Vasárnap nagy népgyűlést fognak tartani, melynek főcélja az általános szavazati jognak keresztülvitele.

Zanzibárban is fűrdökön a még ott uralkodó rabszolgáság korlátozásán. A szultán a város előkelőbbjeivel egyetérte rendeletet is adott ki e célból. E rendelet azonban a rabszolgatartó lakosság egy részénél nagy ellenzést talált; hétéfőn nagy néptömeg gyűlt össze a vármház előtt s a rendeletet letépték. Az erőlyes szultán újra kifűggesztette a rendeletet s a buj-

Al igaz, hogy nem is csináltak azzal valami jó cserét, mert az ugyan nem sokat ér s mindenesetre kevesebbet ér, mint uri magam.

Már most mit tevő legyek, hogyan mondjam el a feleségemnek az egri utat? Sugva nem mondhatom el, mert ahhoz az asszonyok nincsenek szokva, nekik a láрма az elementumuk. Hát majd csak így írva mondom el egy pár tárczacikkben, a lármát meg aztán csinálja hozzá az asszony maga.

Ominózus nap volt az a péntek, a melynek estjén elindultunk Eger felé; csak az volt a szerencsés benne, hogy épen elseje volt. De nem gondolt akkor arra senki, hogy péntekkel nem jó megkezdeni a nagy utat — a mely tisztult fogalmakat nem ugyan a Sirisaka könyve ojtotta belénk, hanem az a mindent lekötő tudat, hogy már most csakugyan indulunk a rég óhajtott Eger városába, a mely azelőtt még egy héttel és olyan messze állott tőlünk. A vasuti pályaudvar hemzsegett a lyrás dalosoktól, meg azok családjaiktól. Mindenik ultra kész dalár szorongatott a kezében vagy egy-egy bűröstaskafület, vagy plaideszijjat, esőernyőt, pipaszárat, ki meg butykost vagy elemózsiás batyut ölelgetett a koblén s a mellett nagyokat izzadva kur-

jongatott egy-egy pinczér után, a ki csak nem akarta hozni azt a sőt.

Az itthon maradásra kárthatott asszonyok szemébe meg elő-előkérkedett egy könyvecske, a melyről nem lehetett tudni, hogy azt a férjürem hosszabb szabadságotatása sajátolta-e ki, vagy abból a veszedelmesen lötyögő butykosból eredhet borközi állapot rémes sejtelve esalta-e oda a pillák alá?

— Jóska bácsi, édes, vigyázzon az én uramra!

— Jóska bácsi, ugy-e, hogy rajta lesz a szemé az én fiamon?

— Aranyos Jóska bácsi, maga okos ember, maga tudni fogja, hogy mikor lesz elég a Lujzinak.

— Édes Jóska, ne engedd, hogy a légvonatban üljön az öregem. Tudod, hogy mindjárt hascsikarást kap.

És aztán kifogyhatatlan változatban forgott közkezen ez az aggódással teli mottó. És aztán Jóska bácsi erősen ígérkezett, hogy vigyáznai fog mindenkin az urára, meg a hozzátartozójára, sőt nagy jó lelke annyira megindult ez általános bizalom után, hogy a sötétben ott sirdogáló hajadon leánykát is igyekezett vigasztalni, hogy hát:

— Ne sirjon lelke, majd vigyázok a fiára.

A mitől aztán az a hajadon nem tudta, hogy piruljon-e vagy sirjon. A sötétben mégis észleztértnék találta a pityergést, a mit valami lakatos legény babája után próbált meg, a ki Szt.-Lőrincze szomszédzónázott. Jóska bácsi azonban annyira szívére vette az olvállat fölügyelet erkölcsi kötelességét, hogy a nagy vigyázattal előszelte a fölöltőjét, a mit aztán Dombóvárig egyre keresett, nem jutva annak eszébe senki férjeura, fia, hascsikarás öregje. Mikorra pedig Dombóváron megtalálta az übercsihérjét, akkorra meg arrs a fölfűdözésre jutott, hogy az aranyóráját cserélték ki a zsebében valami ezüstkrumplival. Ezt meg már egész Budapestig kellett keresni, a miből természetesen az következett, hogy Jóska bá' sem nem ult, sem nem aludt, sem nem vigyázott az egész uton Budapestig s egyáltalában sokat káromkodott, zsványbandának keresztelve valamennyi „édes fiam”-at.

Azt már tudja minden itthon maradt ember, hogy a pécsi állomáson tizenegy óra és 40 perczkor rövidke mottónkban dallal megígértük — a beváltás kötelezettsége nélkül — édes hazánkuk és kedves dalunkuk, hogy

látogatásokat letartóztatta; így a rend ismét helyreállt.

Az angol-francia egyezményt kedden írták alá. Ennek értelmében Franciaország elismeri a Zanzibar és Mascat feletti angol védelmi jogait. Anglia ellenben, tekintve a Madagaskar feletti francia védnökségre, aláveti ottani angol konzulját a francia kormány exekvatura megadási jogának. Ezenkívül elismer bizonyos francia befolyási kört Afrikában és hozzájárul, hogy Algírban, Szenegalban és a Nigeren a francziák birtoklási joga meghosszabbíttassék.

H I R E K.

— (A vidéki gazdaközöség)

— tekintet nélkül arra, vajjon olvasói-e lapunknak vagy sem — tisztelettel főkérjük, a gabona állásáról, a termésre való kilátásokról, esetleg természeti veszedelmekről és nagyobb károkról hétről hétre szíveskedjenek lapunkat értesíteni. Ez által — ha minél nagyobb kiterjedési körből érkeznek hozzánk hiteles tudósítások — kölcsönösen tudomást szerezhetnek vidéki gazdáink a más környékeken levő állapotokról, a mely tájékozás, hogy föltöbb fontos a gazdára nézve, magyarázunk sem kell. Tudósításokat levélben vagy egyszerű levelező-lapon köszönettel fogad a

„Pécsi Figyelő“

szerkesztője.

— (Énekesek az egri érseki templomban.)

Azzal az alkalommal, hogy a „Pécsi Dalárda“ Egerben tartózkodott, az érseki templom énekei fölkerék Hoffert, Erstet, ki a dalárdát Egerbe kísérte s vele együtt énekelt Sima csek Alajost és Jillyt, hogy működjenek közre a főtemplomban tartandó istentiszteleten. Hoffer Károly és Erst Henrik a vasárnapi istentisztelet alatt énekeltek az egri károkkal együtt s a kórus tagjai és a közönség elragadtatva hallgatta a két kiváló tenorista szép énekét. Különösen föltűnt Hoffer mellett Erst, a ki lágy tenorján valami solot énekel oly hatással, hogy a jelenlévők, daczára annak, hogy a templomban voltak majd nem tapara fakadtak. Széle püspök s a káptalan többi tagjai is mind erős fejkintással fejezték ki meglegedésüket. Másnap, hétfőn Erst és Jilly ismét énekeltek a templomi

kar néhánnyal, a kiket Sima csek pécsi székesegyházi másodorgonista kísért az orgonán, utána pedig ugyanő hosszabb próbát tartott a remekművű orgonán, a mikor kiváló ügyességét mutatta be az orgonajátékban. Mind az ének, mind az orgonajáték láthatólag föltöbb tetszett a káptalan tagjainak, kik folyton érdeklődve kísérték figyelemmel a kórust s e sorok írójának alkalma volt az egri káptalan egyik kiváló tagjától személyesen is hallani azt a föltétlen dicsőretet és elismerést, melyet a káptalan tagjai egymás közt a közreműködő pécsi énekeseknek szavaztak. Erst, ki már egy ízben a pécsi székesegyházi énekkar tagja volt, mint értesülünk, ismét pályázott Pécsre a székesegyházi karhoz, mely kitűnő tagot nyer az Egerben is mindenféle megkedvelt, fiatal s behelgő hangu tenoristában s hozzá még szépen haladt előre a magyar nyelvben is, noha már hosszabb ideje Slavoniában működött.

— (Villányi szarvasmarha-kiállítás.) A baranyamegyei gazdasági egyesület ez idén a második szarvasmarha szemlét (kiállítást) tartja meg. Tekintete vége azon körülmenyt, hogy a megye alsó járásainak Villány a középpontja; de tekintetbe véve azt is, hogy ezen hely a megye déli részeiben levő vasútnak góczpontja: a gazdasági egyesület igazgató-választmánya azon határozatot hozta, hogy a folyó évi augusztus hó 17-én megtartandó szarvasmarha-szemle Villányon legyen. Az egyesület határozata folytán díjazva lesznek: 1. Magyar vagy fehérrőz fajta tehének, üszök és bikák. 2. Nyugati fajta tehének, üszök és bikák. A földmívelésügyi m. kir. miniszterium a vásárlandó díjakra 300 frtot utalványozta, valamint megyénk nemekesbült nagybirtokosai is adakoztak e czélra s így az egyesület azon kedvező körülmények között van, hogy a közönségesen sokkal nagyobb díjakat adományozhat. Díjakul adományoztatnak: Albrecht főherceg beljei uradalma által ajándékozott másfél éves bika; Schaumburg-Lippe herceg dárdai uradalma által adományozott másfél éves bika; Montenuovo herceg németbolyi uradalma által följárólant másfél éves üsző; uronyi Biedermann Erzsébet üszőgi uradalma által adományozott másfél éves bika és a pécsi püspöki uradalom által díjult kitűzött két drb másfél éves jeles kansert. Továbbá az egyesület által 400 frtos vásárlandó gazdasági eszközök; melyhez a földmívelésügyi m. kir. miniszterium által adott 300 frtot s a Draskovich Iván gróf 50 frtos adományát használják föl. A szemle Villányon, a főhercegi uradalom tulajdonát képező vasút melletti réten fog augusztus hó 17-én megtartatni, a hol reggeli 6 órákor Vörös Mihály egyesületi titkár jelen leendő, hogy az érkezőket fogadja. Előre jelentkezni nem szűksége, úgy helypönt sem kell fizetni, mely

ezáltal mindenkinek lehetővé tétessék a szemle való látás. Miután a bíráló bizottság az nap reggeli 8 órákor megkezdte működését, nagyon helyesen teszik a kiállítás, ha akkora már szemlére hajtott marhákat a kijelöltendő helyre vezetik. Miután a gazdasági egyesület áldozatkészségeért és fáradozásáért egyebet nem kíván, mint hogy a gazdaközöség díjazására való állatit minél nagyobb számban vezesse a kijelölt helyre, bizton reményli, miszerint a kiállítás olyan látogatót leendő, hogy minden eddigit eredményében fölt fog mulni.

— (A pécsi athletikai klub őszi versenye.)

Az athletikai klub választmánya csettörtökön állapította meg az őszi tartandó házversenyének programját. A versenyt szeptember hó 14-én, vagy kedvezőtlen idő esetén október hó 1-én fogják megtartani a városi tornacsarnok melletti térségen. Az egyes verseny-pontok a következők lesznek: 1. Sikverseny; 2. távugrás; 3. kardvívás; 4. gátugrás; 5. gerelydobás és 6. súlyemelés. Díjakul az elsőnek bronzérem, a másodiknak tiszteletdíj fog adatni; a sikfutásnál azonban, ha az első 18 mpercznél rövidebb idő alatt futja be a 150 méteres pályát, ezüst éremmel, a második bronzéremmel, a harmadik tiszteletdíjjal fog jutalmaztatni, ellenkez esetben pedig az első bronzéremet és tiszteletdíjat fog nyerni. A versenyt táncmulatság fogja követni.

— (Tűz a vidéken.)

Hosszu-Hetényből írják lapunknak: F. hó 4-én délelőtti 8 óra tájban megkondult a vészharang. A templom körüli magaslatról csakhamar látható volt, hogy a község közepe táján özv. Glok Nándorú 50 kereszt buzából nyomtatott szakmakaajára ég, melyet állítólag az alsó szomszédjának kis fia gyújtott meg. A község régi kopott fecskendőt erősen nyakgatták az oltsára odasereglett emberek, meg akarván a legközelebb álló szalmakazalt és a gazdasági épületek tetéjét föcskenedni, de biz az megtagadta a szolgálatot. Annnyira mégis használhatták, hogy nem csak hogy tovább nem terjedett a tűz, daczára a délkelet felől jövő szélnek, hanem a szorgalmas közreműködők az égő kazalnak is egy részét megmentették. Különösen kitűntettek magokat a községi tisztviselők, iparosok s a polgárok közül is néhányan. Hanem azért nem ártana jobb tűzfecskendőt beszereznie a községnek, melyre a törvény amúgy is szigorúan kötelezi a községeket.

— (Egri bírálat a „Pécsi Dalárda“ hangversenyéről.)

Az „Eger és Vidéke“ a „Pécsi Dalárda“ egri napjairól emlékezve meg, a hangverseny sikeréről a többek közt a következőképen ír:

Feszült érdeklődés között vártuk az első akkord fölzendülését Erkel Gyula „Ébresztő“-jéből. Elégő éreztek a súlyos helyzetet, a

érte fogunk élni és halni; aztán beczihelődtünk a számunkra külön föntartott kocsiha és neki lódtunk Szt.-Lőrincz felé azzal az erős szándékkal, hogy Budapestig föl sebredünk a sok alvástól. Igen ám, ha az egyik sarokban nem kontrázták volna folyton a tulit, azt meg vissza nem kontrázták volna nyolcz tarokkal kevert utimóval, a mire a huszonegyes elfogatásának diadalmi csirgiz-ordítása következett; ha a másik sarokban meg a hamis szemű széke tenoristánk nem tartott volna előadást orfeumi kuplékból, a mikhez négy másik daltestvér erkölcsi kötelességnek tartotta bőgőzni és brácsázni a nekiesbesorított szájal.

Még ez is elég alkalmas csendesség lett volna a szunyókálásához, ha ezt hamarosan meg nem zavarta volna a hosszú Tóninak abbéli fölfedezése, a melyet ő a zsíralfnyaka segélyével folyton a pakkos polczczal egy irányban tartott fején levő orrával cselekedett meg. Ő ugyanis a pakkok közül kiszimatolta azt a baltuyt, a melyben holmi pogácsák tétődtek el, a miket a szerelmi túszságtól égő piros arcú Pista gyerek suttentett abban a reménységben, hogy azokat a magas Tátra tetején fogja elpogtatni, mivelhogy nem a legutolsó inyes ételnek

tetszett előtte az: tepertős pogácsa Tátrával, vagy Tátra tepertős pogácsával.

Miután azonban Pista gyerek a Tátrával elfogyasztandó tepertős pogácsát ugyancsak a Jóska papa figyelmes gondja alá bízta, hát az ennél fogva természetesen nyomban szabad prédává lett s mint ilyen megbáromszorozott fíves sakálordítással rohanta meg a kocsi-szakasz egész lakosága. Viszont a Pista gyerek, mint kölkeit föltűnő nüstény oroslány, védte kétségbeesett harcölással a pogácsáit. Hanem bizony abból a két forint és nyolczvan krajczár ára tepertős pogácsából neki csak a Tátra maradt meg, de az aztán minden hiányosság nélkül.

A kit pedig még ez a zulu-kafferharc sem zavart meg nyugalmából, hát azt bizonyosan kiereszkolta Morpheus karjai közül a Jóska papa ránczizálással kevert interpellációja:

— Te, hallod-e, nem láttad az arany-órámot?!

No hát ez olyan hamisítatlan harsogó baszus hangon volt elordítva, hogy arra még a mozdonyvezető is ijedten kiáltotta föl a fékezőnek, hogy ne bremzöljön, mert még nem vagyunk az állomáson.

Ilyen formán tehát folyton az alvásról ál-

modozva megérkezénk reggel 7 órákor a budapesti központi személypályaudvarba, a hol a már előre föltuzott testvérek s az országos daláregyesületek véletlenül otthon vakációzó központi intézői fogadtak bennünket. Mi pedig minden jelleg éneléklése nélkül berontottunk a mosakodó terebbe, a hol kimosott szemünkkel a folyton ott bóbiskoló álmot, a föltűnt czimpájából a köszöntést porát, aztán mottó: a legközelebbi csárdra, a hol reggelizni lehet.

A központi szálló étkezője tán soha sem látott ilyen időben, ilyen számmal, ilyen éhes sereget. Csak épen azt várta Ernycsi, a központi ideiglenes titkárhelyettes, hogy kifújuk magunkat s beszivjunk valami étlenyomó italt, aztán rákezdedt egy rövidke üdvözlőbeszédre, a miben erősen biztatott bennünket, hogy diadall vonjunk be Egerbe s onnét ki.

Megigértük neki, hogy megpróbáljunk s azaz szétrebbentünk a mi világvárosunk utca-tömkelegében, hogy dében diadalmasan vonjunk be a Szikszayba. Onnét pedig, miután érelyes magyar frázisokkal fűszerezte megmagyaráztuk a picnécsnek, hogy ha mi vidékiek vagyunk is, hát azért éppenséggel nem vagyunk hajlandók a bűdös húst megenni, a mit ő me-

melybe a kritika került, midőn egy ily művészi egyület működéséről kell szólni adnia. Egyáltalában gyakorolható-e itt kritika? Tekintve azt a korrekciót, a fegyelmezést, a karvezetést, az orgonaszert úgy akkordokat, a forték és pianók művészi és öntudatos váltakozását, a morandók végtelen báját, a hatalmas basszusra alapított harmóniát, mely melységével — és az érzés, csengés, tisztá tenor, mely magasságával szédít: ily dalárdát hazánk, de nemcsak hazánk, a külföld is csak keveset mutathat föl. Ezt mondhatjuk el a program valamennyi darabjáról, mely a következő volt: 2. Fájó emlék, Zimay Lászlótól. 3. Vineta, Abt Ferencz-től. 4. Esti dal, Liszt Ferencz-től. 5. Alföldi legény, Riegertől. 6. Epilog, Gaal Ferencz-től. Közben énekelte az „Egri Dalkór” „Még fáj a szív”-et, Palotásyólt és a pécsiakkal együtt „Busan dalol”, Hoffer Károly művét. Minden számban önfenntartás tapshivár és a mámoros lelkesedés kitörő harsogása hangzott föl, a közönség teljesen meg volt hódítva és virágzóport bocsátott vendégei fölé, kik látható és hallható meghatottsággal fogadták az őszinte öröm és lelkesedés és megkapó jeleit. Most is, még hogy e sorokat írjuk, a szívek tele mámorral és tomboló lelkesedéssel. Diadalmas dalstevéreinket boldogan öleljük keblünkre és kérve kérjük, várva várjuk a dalt salkaikól. Meg nem állhatjuk azonban, hogy két dalarnak nevéét külön is ne hangsúlyozzuk. Az egyik Hoffer Károly, a másik Jilly. A dalár-tenorok királyai és a kitűnő baritonista. A nevezett újság így fejezi be cikkét: „A mily örömmel kiáltottuk feljök az „Isten hozott”-at, ép oly sajnó szívvel mondjuk most a bucsúsót: „Isten adjon” benneteket. Óhajjuk, hogy jó emlékek távozottak tőlünk. Hisz mi, a mint őszinte baráti szeretetet éreztünk irántatok mindenben, ép oly kedves emléket fogjuk megőrizni itt léteketek. Higgyétek el, a mily örömben dobogott föl szívünk megerkezésetekkor, épp oly fájdalmasan sajnó most, midőn az utolsó „Isten hozd”-ot mondjuk. Az utolsó? ... Nem! hisz az emberi élet örömmel, búval váltakozik. Bánatra öröm, bucsúsóra új találkozás következik. Isten veletek tehát kedves vendégeink a viszontlátásra!”

— (Körjegyzők vizsgálata alatt.)

Máté Ödön a siklósi járás főszolgabírája Unger Edé vasiszói és Németh Alajos kemesi körjegyzők ellen fegyelmi vizsgálatot indított hanyagság miatt. A fegyelmi eljárás azindat végződött, hogy a két körjegyző 25—25 forint bírsággal sújtott. A kovácsvidéki körjegyzőt, Bodonyi Istvánt pedig állásától, több rendbeli hivatalos visszavétel miatt elmozdították.

— (Lecke Eszék városának.) Hirsch Sebestyén, budapesti utépítési vállalkozó, nem-

rég egy közezei ajánlatot nyújtott az Eszék város hatóságához. Erre felelet helyett azt a felszólítást kapta, hogy nyújtsa be ajánlatát német nyelven, mert magyar ajánlatot Eszéken nem tárgyalnak. A derék vállalkozó jól megfelelt az eszékieknek azzal, hogy: „A magyar korona területén fekvő város hatóságához z csakis magyar ajánlatot nyújt be, más nyelvt nem.” Szavát meg is tartotta.

— (A kaposvári rajtelmes eset.)

melyet lapunkban annak idején jelentettük, a szép Gartner Vilma rajtelmes halála vizsgálata alatt van már, de az eddig kiderített részletek csak még titokzatosabbá teszik az esetet. Gartner Vilma egy vasúti gépűtő mostoha leánya, július hó 25-iken este még kedélyesen kártyázott anyjával és udvarlójával, egy közös hadseregbeli hadnagygyal, nagyapja házában, a hol anyjával lakott. Lékékvés előtt csókkal vett bucsút anyjától s szobájába vonált, a hol egymaga szokott aludni. Másnap reggel a ház melletti kertben halva találták a leányt. A vizsgálata kiderítette, hogy a leány éjfél tájban távozatott szobájából. Hogy élve, vagy halva került e a kertbe, a hol holtestét megtalálták, az nem bizonyos. Kiderítette továbbá a vizsgálata, hogy Gartner Vilma katonai forgópiaztolylyal lőtték agyon. Két lött sebet találtak testén, mind a két lövés közvetlen közelből érte. A lövés csatorna iránya állítólag olyan, hogy az öngyilkosságot kizárja. Föltűnő, hogy a leány cipője és ruhája, a szakadó eső daczára sem volt sáros, a fegyver nem mellette hevert, hanem ruhájában a volt rejtve. A körülményekből azt sejtetheti, hogyha úgy ölték is meg Gartner Vilma, halála bejegyezésével történt. A szerencsétlen leány 20 esztendő volt, rendkívül ábrándos természetű s a regényeket mohón olvasta. Ennyit tudtak mondani hozzátartozói, kiket a vizsgálat vezetője már kihallgatott. Kihallgatták már a szerencsétlen leány udvarlóját, a hadnagyot, kit az eset óta Kaposvárról Budapestre helyeztek át. Az eset titkát az eddigi kihallgatások nem fejtették meg.

— (Találkozás 25 év múlva.)

Július hó 30-án és 31-én egész csendben ünnepeletek meg a tanítói pályán töltött 25-ét az 1865. évben Pécsét a tanítói évfolyamokat végzett egykori ifjak. Vörös Mihály, pécsi tanítóképzédei tanár indítványára az ország különböző vidékéről a következők jelentek meg: Geiszt Alajos, Klein Lukács, Körmeny

József, Kruckenberg Rezső, Müller János, Petz István, Schleining Károly, Schmidt Boldizsár, Ullrich Gyula, Vörös Mihály és Vicszer Endre 30-án este 8 órakor volt a találkozás a Scholcz-féle sörcsarnokban és érdekes volt azon körülmény, hogy a 25 év előtti iskolatársak nem ismerték meg egymást. A lefolyt 25 év látható nyomokkal jelezte meg az egykori ifjakat, néhányat köztük ősz fűrtök díszitettek, míg mások kopasz tejjel jelentek meg a találkozás helyén. Másnap reggeli 9 órakor a belvárosi plébánia templomban Mendlik Ágoston, mint az ünneplők egykori kedves tanára, nagy segédlet mellett mondott báládó misét. A mise végzetével Szautter Antal görögnyvi plébános, egykor intézeti igazgató jelent meg a jubilások között és a viszontlátás örömetől könyben uszó szemek beszélték el a szív érzelmeit, mi közben a pompás székesegyházat tekintették meg, tőbben pedig városuk büszkeségét, a világhírű Szolnay-majolika gyárát nézték meg, a hol a tulajdonos személyesen fogadta az érkezőket. Délben barátságos ebédre gyűltek egybe a jubilások ismét a Scholcz-féle sörcsarnokban és ebéd alatt halálával emlékeztek meg egykori kedves tanáráról, mely alkalommal Mendlik apát mondta a hála ezen önzetlen kifejezéseért szívbel jövő köszönetet. Megemlékeztek a magyar nemzet ezer éves ünnepeiről is és ritkán mondott örméltesebb éjlen, mint azon óhaj kifejezésénél, hogy nemzettünk a második millenium idejét is dicőséggel élje meg. Határozatilag kimondták, hogy a legközelebbi találkozás 1901. évi július 30-án Budapestben történjék meg, mely alkalommal Mendlik apát megígérte, hogy ha életben leend, minden körülmény között meg fog jelenni. A bucsuzás érzékeny volt, mert mindenki ajkán lebegett, vajjon a legközelebbi találkozás idejét ki éri meg!! Adja Isten, hogy mindannyian megérjék!

— (Hymen.) Denk Lajos Baranyavármegye pécsi járásának útibiztosa a múlt héten jegyezte el Vízkelety Imre nyug. pénzügyi tanácsos kedves leányát: Fenn át.

— (Ritka cseléd.) A mai időben nem igen gyakori, hogy oly cselédet találjunk, ki 41 (mond nevezve) évig szolgáljon egy gazdánál egy huzamban. Ily cseléd halt meg esztőtörkőn hajnalban Fekete Panni személyében, a ki a 66-ik életét érte meg. Huszonöt évig Blachier Czezar pécsi téglagyárost és utána még 16 évig Blachier és vejét Rónaky Ignác városi alkopitányt együttesen szolgált. Hogy ezen hosszú szolgálat mellé a ritka becsületesség és gazdájához való ragaszkodás is járult — azt gazdái készséggel elismerték. A derék cselédet Blachier házából pénteken d. u. temették el.

— (Halálkozás.) Putzer József — id. Putzer Antal 4 éves fia — augusztus hó 7-én

legen ajánlott s hidegen hozott élénk: főlkerekde kivonultunk a központi pályaházba, mivelhogy már eljűve az indulásnak ideje.

Itt aztán, ha nem volt elég nagy az élénkség, hát mi csináltunk. Hogy is ne: egy harminezűt tagból álló család s ez a 35-tagu család folyton lótt-futott föl s alá, a pénztárhoz, a tözsdéhez, a váróterembe, az étterembe, megint a ruhatarhoz, megint a pénztárhoz, megint az étterembe.

— Az Istenért, már első csegettek s még mindig nincs itt az a Hegedűs!

— Kinél van a zászló? Hol van a zászló?

— A Kozarynál!

— Hol van Kozary! Nem láttátok Kozaryt?

— No már most meg Kaufmann nincs sehol.

— Szaladjatok érte!

— Nem szabad! Ő is lemarad akkor!

— Jesszus, a Czury papa, merre van a papa?

— Keressük meg Jóska bácsit!

— Nem láttátok Czury papát?

A második csegetésre előlöl valahonnét Czury papa teljesen elcsigázva, öklönyi izzadsággal a halántékán.

— Nem láttátok, gyerekek, a kofferemet? Most meg a kofferjét.

— A Hoffer? Az benn van a váróteremben.

Czury papa berohan a váróterembe, természetesen nem találja a kofferjét; kirohan s nekirohan az előbb kérdezettek:

— Te csimpáncz! hol a kofferem?

— Úgy? a kofferjét keresi, hát nem a Hoffer?

— Nem hát te orángutáng! Hol a kofferem?

— Azt nem tudom.

A papa majd kilökte emberét a mezzanúrról az utcára, de tanácsosabbnak tartotta a koffer után szaladni.

Harmadik csegetés... kutyafuttában a jellege, melynek a végét már belőditottuk a kocsi szakaszba... saját torunkból eredő riadó eljén s a gyorsvonat megindult Füzes-Abony felé. Körülnéztünk a kupében: mindenki itt volt. A zászló is, Kozary is, Kaufmann is, Czury papa is, meg az ő kofferje is. Csak két pártoló tag késett le a vonatról. Azok tán még most is ott söröznek a központi pályaudvar éttermében, a hol talán még most sem kapták meg azt a pohár sört, a mire vártak.

Az ülőhelyeket lassan betáblázták a foglalók s úgy egy félóra múlva már beleszoktunk az új otthonba annyira, hogy a velünk utazó hölgyek jelenlétében sem gomboltuk vissza az egyszerű már kibombolt mellényt. Gombolkoznak ki inkább ők is!

A hőség elviselhetetlen volt, ablakok mind nyitva s még sem jött egy cseppnyi szellős levegő. Boldogok voltak, a kik legalább a kártya mellett nyerve izzadhattak; de mi nem kártyázók potyára csurgattuk az izzadságot.

Hatvanon öt percig áll meg a gyorsvonat. Mint a ketreczéből szabadult fenevad rontottunk ki a perronra egy pohár sörrét. Messziről már szaladt is a kelyer két marokra fogott 12 pohárral. De mi volt az 35 szomsjas toroknak!

A ki legelőször meglátta a sörös poharakat s elsőnek szaladt a kelyerhez, az nem káppott semmit, mert az óvatosságnéz nem akarta kiadni a kezéből a poharakat. Letette egy asztalra, ott pedig a hátul jövők az első fej fölé elnyúlva daruzták ki a mélyégből a pohár söröket s az elsők szeme koppant. Ők hasukkal a gömbölyű asztalhoz szorítva ha túlipislanítottak a sörös pohár után, csak annyit kaptak abból a sörből, a mennyi épen lecsöppent a mohón ivők álláról, azt is a szemük közé kapták s nem a kiszáradt nyelvtükre.

Az öt perc leteltet, vissza a kupékba! Füzes-Abonyig meg se álltunk. Ott már várt reánk a nagybizottság fogadóbizottsági osztályának elszállásoló alosztályából előreküldött néhány tag. De már hogy miként rándultunk innen Egerbe, az maga megérdemel egy külön tárczacikket.

elhúnyt Pécselt (Ferencziek-utca 13. sz.) — Gótt József né, született Wagner Anna e hó 6-án 51 éves korában szívaszélhűdés következtében elhunyt Pécselt (Siklósi-utca 25. sz.) — Jilly Alajos városi tanácsos 6 hónapos Lujza nevű leánykáját ragadta el a halál e hó 7-én pár órai betegség után.

MŰVÉSZET, IRODALOM.

* Mikszáth Kálmán összegyűjtött munkáinak, e nagybecsű füzetes vállalatnak kiadói, Révai testvérek. (Budapest IV. váci átca 1.) immár a 24—25 füzeteket küldték szét, és így most öt te jea kötet van együtt. A „Tavaszi rügyek” nyert eszttal befejezést és amit e kötet első oldalának előválasása után mondhattunk, ugyanezt kell ismételnünk most is. Érdekes emlékek, melőek olvasásánál „sírvarigadó arccsal” tekintünk vissza saját multunkba, mert ezek párját ott is megtaláljuk; igazi, nemes szívű, nemes gondolkozású emberek, kiknek közelében mindig éltünk a tőzökünk; reáli, alakok, melyek azért nem félreteknek a prózaiság sorában, — eszményített hősök, de kik azért a földön járnak. Ezek körül csoportosulnak a „Tavaszi rügyek” egyes elbeszélései, melyek közül csak „A luti”-t és „Az új büntető kódex”-et említjük meg. Aki e kétöt előlvassa, Mikszáth művészetének minden alkotása után fog vágyni, — aki e két utolsó füzetet átlapozza, okvetlenül odaszegődik az eredeiségben legeredibb írónk tisztelői és hívei közé, kik ma már valóságos gárdát képeznek. — És odaszegődhetik annál is könnyebben, mert 35 kros füzetekben szeresheti meg mindenki a remek kiállítású könyveket, melynek egy-egy kötete az 5 füzetet a legkritikább esetben haladja túl.

CSARNOK.

Ártatlanul.

— Elbeszélés. Irta Karay Anna. —

(Folytatás.)

VII.

Herbert megtudva a valót, megtudva, hogy a virág, mit könnyelműen eldobott magától, már más keblén virul, egész lelke boszujával, keserű ségével kereste föl Ödönt.

Nem is ment, úgy roantot a szobába. Hanem Balog Ödön nem az az ember, ki föl ne tudna találni magát, bármily válságos helyzetben is. Midőn meglátta Herbert dült, boszuszomjas arczát, hangos hahotával a nyakába borult.

— Isten hozott, szervesz kedves barátom, no te ugyan szépen itt hagyttál bennünket a faképnél! Akar szent Pál az oláhokat.

Herbert ellökte őt magától s haragtól lihegve kiáltá:

— Itt vagyok, hogy számoljak veled gaz, nyomorult!

Az meglepetve hátrált és úgy tett egy perczig, mint a ki nem érti a dolgot.

— Mi? mit? miről beszélsz?

— Arról a gaszagról — kiáltá Herbert féktelen indulattal — melylyel szerencsétlenül tettél teljes életre! Számolni fogsz!

Ödön újra hahotára fakadt erre a szóra, hogy le kellett ülnie, nehogy eldőljön nevetében.

— Ah a szép Henriettet érted? Hahaha! Te ostoba tőkfikő, te szegény bolond, te hőbortos zamár! — hát elhitted nekem?

Most Herbert hátrált meglepetve.

— Hát elhitted nekem! — kaczagott az tovább — már megegedj barátom, de egy kissé okosabbnak tartottalak. Mindenre el voltam készülve, csak arra a bolondra nem, a mit csináltál, csak arra nem, hogy rögtön összepakolsz és úgy itt hagyysz, hogy híredet se vesszük.

— Hát hogy mertél oly gaszágokat beszélni, mikor tudtad, hogy nem igaz?

— Barátom, beszélni mindenkor és mindent szabad. Ha nekem tetszik azt mondani, egy csapszékben együtt borogattam a királylyal, vagy hogy valamelyik főhercegnő nekem légyottot adott, ha nincs közelben policzáj, ki tilthatja meg nekem azt? Beszélni mindent,

mindent szabad, de hogy aztán elhiszi e valaki? az már megint más kérdés. — Ugyan mond okos ember létebre hogy vehetted azt komolyan? hogy lehetett olyan fajánkő, hogy nem láttál át az egész histórián, hogy nem vetted észre, miszerint áprilisi tréfa az egész, melyen másnap önmagad is kacagasz? No te ugyan fölültél az én tréfámnak!

— És te annak az ostoba tréfának föloldoztad egy egész élet boldogságát, vagy tán — két életét... — susogá Herbert elfojtott hangon.

Ödön elkomorodva simogatta hosszú, kanyargós bajuszát.

— Bocsság meg barátom, nem így akartam. Hidd el, egy csepp rozsm szándék sem volt bennem s ha tudtam volna hova szöktél, más nap mindjárt elmentem volna érted. De hiába kérdezősködtem, senki sem tudta s így kénytelen voltam a dolgok folyását a végzetre bízni. A végzet így akarta. Én szívemből sajnálak, ezerszer is megbántam balgatag tréfámat és ha tehetésemben állana, mindenemet kész lennék föloldozni, hogy azt jóvá tegyem, de hiába, a mi megtörtént, azt meg nem történte nem változtathatom. Hanem azért ne csüggedj, korán van még kétségbeesni, még nincs elveszve semmi.

— Minden, minden elveszett. Nem lett-e Henriette a más neje?

Ödön olyan tekintettel nézett barátjára, ki arczát eltakarva mintegy megsemmisítve tilt helyén, mint a mocsár partján alvó gimszarvasra a csörgőkigyó...

— Mondom, hogy nincs elveszve semmi... Az asszonynak ép úgy udvarolhatsz, mint a leányoknak...

— Csakhogy azt nem minden asszony fogadja el. S ugyan mi czejlja lenne?

— Csak kezd ismét előlről, úgy, mint mikor megismerkedtetek. Rózsák, virágok, szerelmes levelek stb. Ha ez hidegen hagyja, néhány drága, gyémántos ékszer stb. Biztosítalak, hogy lesz sikere. — Aztán sügva tette hozzá:

— Szegény kis Henriette szíve még mindig a tiéd... Érted?... Nem szereti a férjét... Herbert fölugrott.

— Oh ha ez utolsó szavad való, úgy minden hazugságodat megbocsátom! — Nem szereti a férjét... Oh úgy én is remélek! Jól van, megkísértem. Reá bírom, reá beszéltem, hogy váljék férjétől el és legyen az én nőm. Nem, nem, nem élhetek ő nélkül. Ha a viragot, mit én okatlanul eldobtam magamtól, fölvettem más és a keblére tűztem, én visszarabltam. Istenemre visszarabltam, vagy utána halok!

A sátn őrdögi mosolylyal biztató:

— Úgy, úgy barátom, csak kísérsd meg...

És Henriette ezek után, mint hajdan azokban a verőfényes, boldog napokban, ismét minden reggel egy-egy rózsát, ibolya-, gyöngyvirág- vagy nefelejts eszkrocskát talált szobája ablakában.

S mint akkor, közös sorsa lett most is mindannyiának. Csakhogy míg akkor mosolygó ajak csókját érezték s boldog szív dobogását hallgatva kerültek a virágtartóba s az enyhe légre, most egy kínosan zárt ajak lázas torrótságát s néhány nyugtalan szivdobbanást érezve nem a virágtartóba, hanem két kegyetlen fehér ujj közé kerültek, melyek izzó, porrá tépték őket és odaszórták az út porába... Mind, mind ott száradtak, hervadtak el szegények.

És Herbert minden nap bánatosabban állott meg fölöttük, minden nap bánatosabban nézte, mint lesznek semmivé...

Ödön észrevette barátja szomorúságát.

— Hát nem kell neki a virág, összetépi, kiszórja — és elzárja az útját minden közlekedésnek. Természetes. Van virágja elég, mit csi-

náljon velük? Hisz azoknak semmi értéke nincs. Már egy szép drága ékszer más hatást kelt... Azt még Faust Margarethája is többre becsülte a virágnak...

— Csakhogy nem minden nő Margarétha — veté oda Herbert szomorúan.

Egy napon, midőn Henriette a földszinti kis szobába lépett, nem virágot talált az ablak párkányán. Nem virág, hanem egy mesés értékű gyémántos nyakék szórta sziporkázva vakító fényét fejéje. Henriette arczát halálos halványossággal borította el, hátrátartorodott és megfogódzott, hogy el ne essék. Kezét ernyőként szemé elé tartá, mintha bánatán a gyémántok szikrázó tüze és halálhalvány arca egy percz alatt langoló pirban égett... Odalépett az ablakhoz, remegve nyújtá ki kezét a drága ékszer felé és két ujjával megfogva azt, miut egy békát, kigyót szokás, undorodva hajtá a szekrény fenekébe.

Később, hogy Herbert arra jött, megnyugodva látta messziről, hogy gyémántjai nem csillognak a porban. Hanem midőn a ház elé ért, onnét mint a szél repült ki egy könnyű alak s a mesés értékű ékszeret hevesen oda csapva lába elé, csak ezt az egyszerű pihegte haragtól, láztól égő arccsal:

— Szentelen!...

Aztán megint befutott a házba s minden izében remegve rogyott egy lézékre. Midőn izgatottsága kissé lecsillapult, hosszú, megkönynyebbült sóhaj szakadt lelkéből. És ennek a hosszú sóhajnak kimondhatatlan varázsereje volt.

Henriette úgy érezte, hogy egy mászányi tehertől szabadult meg, oly könnyű lett a lelke... Ugy érezte, hogy az a régi árnyék mint egy buborék elpattant, semmivé lett s abban a perczben minden szebb, világosabb és színesebb lett szemé előtt...

Ákos nem tudott hora lenni bámolatában, midőn Henriette minden ok nélkül befutott hozzá az irodába és nyaka köré fűzte a karjait, szenvedélyesen összecsokolá.

— Kedves, édes jó Ákosom!...

Aztán nevetve, tapsolva mint egy gyermek, kit valami nagy öröm ért s nem tudja miként adja az öröm okozójának tudtára boldogságát s hálaíját, egyre azt mondogatta:

— Istenem, ilyen jó, ilyen kedves, ilyen derék férje nincs senkinek a földön mint nekem! Oh Ákosom, a világon a legboldogabb asszony én vagyok!...

Ettől a naptól fogva Henriette nem talált többé semmit ablakában, sőt Herbert sem jött arra többé.

A gyönyörű erdei lakban csak most ütötte föl az igaz boldogság tanyáját. Nem tett többé szremehányast Ákos azért, hogy Henriette nem dalolt, tudott ő már vidáman is kacagni, dalolt mint a madár s tán csak Ákos túlboldog képzelődése volt, de mintha azon a derült mosolygó arczon halványpiros rózsák kezdtek volna fakadni.

Olyan boldogok voltak, az olyan végtelen boldogok, miért kellett annak az arnyéknak ismét oda állania boldogságuk napja elé?...

VIII.

Tehát határozott szándékok haza utazni? — kérde Ödön Herbertől egy napon.

— Igen, elutazom. Nincs ok miért itt időznöm, bár első nap, hogy megtudtam Henriette férjhez menetelét, elmentem volna innét.

— De ügyetlen, de együgyű, de ügyefogyott ember vagy te Herbert. Csak úgy kerülgetted Henriettet, mint a macska a torró kását és már kétségbeesve menni készülsz. Hát beszélte-él vele? hát elmondta neki mi a szándékok? — Persze egy ilyen szentimentális tereméssel másképen kell beszélni, mint más életrevaló asszonnyal, de te még sehogyssem beszélte-él vele.

A nélkül már csak el ne menj. Egyeses út a legjobb út, tartja a régi közmondás, soh'se kerülgesd hat mertöldnyíró, hanem egyszer, midőn férje nincs otthon, látogasd meg s beszélj vele világosan.

— De honét tudjam én, mikor nincs a férje odahaza?

— Az igaz, hogy bajos megtudni. Hanem, hogy lásd mennyire jó szívvel vagyok ügyed iránt, elvállalom, kilesem a kedvező alkalmat a találkozásra.

A város védszentjének napján nagy bucsu volt, mulatót apraja, nagyja, ki táncozzal, ki borozgatással, ki lapdával, szóval a munka hátterébe szorult, kiki igyekezett mentől jobban elöltetni az idejét.

Henriette valamennyi cselédjét elengedé, csak ő és Ákos volt odahaza, de alkony felé az is elment kisé a casinóba. Egyedül üldögélt az ablaknál az ifjú nő, midőn félen kopogtatás után fölnyílt az ajtó és Herbert lépett be rajta.

Henriette egy percig meglepetve nézett rá, aztán fölállt s komolyan, nyugodtan az érkező elé menve e szavakkal fogadta őt:

— Férjem nincsen idehaza, ha tán valami dolga van vele, sziveskedjék máskor eljönni...

(Folyt. köv.)

NYILT-TÉR.*)

Vizsoltválasz T. Rédei Károly szerkesztő urnak a „Siklós és Vidéke” 30. számában elneveztem megjelent cikkére.

Őn, mint gyáva ember szokott tenni, tud gorombáskodni, gyanúsítani, rágalmazi sat., de már cikkének nevét nem meri aláírni.

Jól tudjuk azonban, körül lett lerántva az őt meg nem illető oroszlanbőr s ki ordít most már saját bűrében, mert hiszen hangja elárulja, ha mindjárt cikkének nevét nem írta is alá. Aztán meg önmaga is megvallja ezt válaszában mindjárt az első hasábon legalul, midőn ezt írja: „Ezzel ígéretem beváltottam”, habár így kezdte is választát: „...irt ő szerkesztőnknek.”

Hogy ne panaszkodjék ön, tehát én is beváltom ígéretemet, melyet akkor tettem, midőn telen képzővel meg mondtam önnek, hogy micsoda ember ön. Azt ígértem akkor: „majd megtanítom ön ünt móresra és magyar nyelvtanra, ha eddig még nem tanították jól meg.”

Ime megtanítom tehát ön saját újságából, a „Siklós és Vidéke”-ből, legelőször is pedig hozzám intézett válaszából egy kis magyar nyelvtanra. Köszönheti pedig ezt saját magának, mert ön ünt kimélni akartam, sőt még imádkoztam is önért!

Terítse csak tehát ön, vagy bárki más maga elől azon újságot, melyben a nevemre címzett válasz van s olvassa. Szent Isten! mennyi nyelvtani hiba! Csak ezen egy cikkében tekintetes szerkesztő és nyelvtanár ur! 30 nyelvtani hiba van, ide nem számítva a mondatok tökéletlen szerkesztését, s az egész fogalmazásnak bírálattal alul álló gyarlóságát!

Ime, kijegyezem a nevezetesebb nyelvtani hibákat, hogy gyönyörködjék az s önének minden tisztelője bennük: „nyelvtan írasra adtam a fejemet”, „igéretem beváltottam” hol az et? „minden szót továbbra is fentartunk” (oh kegyes baranyai polgárom!) „a mivel tartozó kötelesség, volna” (nem a mivel, hanem a mit!) „és nem handabandáni” „S mi mind addig” oh (des második Ciceróm, aranyos nyelvtanorom, beh kar, hogy Ciceró is nem „és” sel kezdte szónokait!) „Igaz-e... cikkének állításai” „...a miket ön sajátkezűleg írt s a lapokban megjelent.” „Kéri és nyilvánosságra hozza is.” (Magyarul: kéri és nyilvánosságra is hozza!) „a esperes a plispök ur és a traktus előt” (oh mily gyönyörűek!) „szerkesztőnknek önnel mint tanárnak” (magyarul: szerkesztőnknek, mint tanárnak önnel.) „Ki még az ürdögleg is rossz lábón áll.” No ez nem nyelvtani hiba, és világért sem hibás kifejezés, hanem csak

dicséret reám nézve. Meg is köszönöm szépen! Szerintem az a rossz ember, ki az ürdögleg jó lábón áll. „Elsőb törtéje le a rezáról azt.” (Mit?) Most pedig jöj egy gyönyörű mondat: „Öntől pedig megkövetel b e ti minden ember, kártarsai, felebarátai, a tarsadalom, állása... sat. sat. „mit nem lehet egy sárral dobálózó... sat. sat.

Ha önnek, vagy bárkinek ez még kevés, tessék elolvasni a lap vezércikkeit. Mennyire hemzsegne azok a nyelvtani hibáktól és mily sok bennük a hibás fogalmazás! Különösen a „Siklós Trinitás” című vezércikk, vagy a mult évi folyamból a 20-ik és 29-ik számokban levő vezércikkek e tekintetben nagyon épültesek.

A mult évi 20-ik számban levő vezércikkéből, a melynek már czíme is „A fűrdönkről” igen elragadó, itt van néhány kifejezés: „A forras vizünk.” „ez az maga az egészég.” „egészégessé tesszük a fűrdő által test tülkunket.” „egyéneknek azt, hogy fűrdőzése által támogatja azt, hogy az egészég az első.” (Kittünön pompás szerkesztett mondat!) „mely oly tisztá igazán, mint — a hogy van is — a kristály forras viz” sat. sat.

Már most mondja meg csak maga aranyos száju szerkesztő: nem tudatlan az olyan ember, a ki így ír? Nem szegényeiti-e az meg mind tanári székét, mind szerkesztői tollát? De bizonyítom nemesek azt, hogy ön pénzvágó, hanem pénzzsaroló s ezzel megtanítom egy kis morálra is.

Azt már irtam, hogy én tölem is 5 frot erőszakolt ön ki olyan cikk közléseért, melyet más lap ingyen közölt. (Dicsőletére különben azt mondom: adja a tisztességes munkával keresett pénzt jótékony célra! Ez a kedves Isten előtt!) De van ám még édes pénzszelő szerkesztőm kezeim között egy másik nyugta is, mely azt tanúsítja, hogy a mult év végén a 47-ik szám nyilt-terében egyik pályatársam közleményét, mely ha szazszor megolvassom is, csak 32 sor: ön 45 sornak számította és 45 sorért fizetett 7 frot 5 krt. A nyugta így van ki állítva: „Folyó szám 47. Nyilt-teré közlemény, térfogat 4 hasábos petit sorok b a: 45. A lap száma, melyben megjelent 47. Nyilt-teré díj: 6 frot 75 kr. Kincstári illeték 30 kr., összesen 7 frot 5 kr. Siklós, 1889. novemb. hó 24-ikén felvettem Rédei Károly.” — Micsoda eljárás az ilyen, ha nem pénzzsarolás? legfeljebb 32 sor ért 45 sornak az arát fizetneti! Hol van itt a morál? A lus meg van az egyszerű adomazert, de hovát lett a maeska? Pfúj! be csúfttetetés is az ilyen!

Csudálkozom is a siklósi intelligens közönség véghetetlen nagy türelmén, mely megelégszik egy ilyen sovány, izetlen, nyelvtanilag is egész a megbotránkozásig rosszul írt és szerkesztett szemleli tájálékkal, mint a milyent az ön lapja nyujt, és nem tiltakozik, hogy ön Siklós hírnevét ne rongálja már tovább lapjával! — De csudálkozom a községi iskolazék és városi hatóság, sőt még a kir. tanfőügyelőség közömbösségén is, ha továbbra is megengednek azt, hogy a siklósi polgári iskola magyar nyelvtanári széke egy ilyen tudatlan tanár által töltessek be, mint ön Rédei ur, a kinek tudatlanságát, a nyelvtanban való járatlanságát ily nyilvánosan kimutattam. Mert az a polgári iskola, mely megtűri, hogy ilyen magyar nyelv- és irodalomból megvizsgált, de nem okleveles tudatlan tanára legyen: vagy rossz, mely nem érdemi az iskola nevet, vagy pedig: el az iskolából az ilyen tanári katedrájára érdemellen, tudatlan tanárral! Itt tertium non datur!

Őn mégis, drága szerkesztő — mint a számom nem érezve butaságát — lapjának (ugyan csak 30-ik sz.) szerkesztői lüznetében párbajt mer emlegetni! (Gyönyörű stílus és fogalmazavar!) Tudja-e ön, hogy kivel szoktak párbajt vívni? A kit arra képesnek tartanak! Ön pedig önt, a kit így leküptem, pofon verdestem, már előbb tudatlannak, pénzvágónak sat. neveztem, bizonyítottam, a párbajra képtelenség nyilatkozottam ki mindaddig, míg érvényesen be nem bizonyítja, hogy ön igen bölcs és nem arczatlan ember! Az olyan ember számára mint ön nem mást, mint kutyaorbácsot szoktak készen tartani! Epen azért én önnek ordítását — mint a csöcselék ordításával szoktak tenni — megvetem, föl sem veszem és legfeljebb azt mondom: számár ordítás — ha mindjárt a legnagyobb föltől származik is — nem hallatszék meuyorszába!

Én olyan embernek, mint ön, semmi kérésére felelni nem tartozom, nem is felelek, sőt ez tán bámit ir ellenem kiütöven szerkesztett (!) lapjának ronda hasábjain: mindazt, a mit utalán ir, előre is rágalomnak, tekintetbe nem vehető ember handabandáinak nyilatkozatom ki, melyekre szükséges kivülnök tartom a válaszólat.

Mindössze csak épen Jakab Ferenczről való handabandáira teszek egy pár megjegyzést, azt is nem az ön, hanem inkább a nagy közönség kedvéért. Jakab Ferencz egyszerűen magában állított, vádolt, én pedig mindazt, a mit állított, vagy a mivel vádolt, ugyanabban a gyönyörű (!) lapban, melyben vádolt, megczéfoltam, még pedig több tanu bizonyágtételével: vagyis: a mely üton vádoltattam, ugyanazon üton kimutattam minden való alap nélküli valóságát és hamisságát. Van én nekem egyházi fölsőbbégem, mely az én működésemet, mint minden paptársamét is, figyelemmel kíséri, megvizsgálja: mely ha én hibás vagyok, meg is tud engem büntetni! Ha hibás lettem volna bármiben valahis: egyházi fölsőbbégem nem adja ki bizonyítványban 4461890. sz. alatt — mint a mult válaszomban közöltem — hogy én hivatalomat híven és buzgón teljesítem sat. Én tehát ünt: Rédei Károlyt, a vasúti napzamatot: Jakab Ferenczet, vagy bárkit, kik engem hivatalos kötelesség mulasztásával vádolni mernek: szemtelen, hazug, alávaló, rágalmazó embereknek nyilatkozatom ki mindaddig, míg törvényes üton, azaz egyházi fölsőbbégem előtt be nem bizonyítják állításuknak valóságát! Így kell tenni, nem a híres lap ronda hasábjain piszkálódni, mert olyan eljárás, mint önök, csak rongy emberek szenyujszágban szoktak elkövetni!

Mondja meg hát Rédei ur, ki a tudatlan, sem a leg tudatlanabb ember? Ön, a ki semmihez sem ért, legfeljebb a pénzszereshez. De annál kevésbé a nyelvtanhoz! Mindezekből pedig kiütök, hogy midőn ön a nagyharsányi hegynek szamarat látott neki menni és arról legurult: akkor tükörbe nézett s saját magát látta. A számár tehát nem Kis-Tófalun, hanem Siklóson van, ott ordít nagy keservesen a szerkesztői irodában, legyezgetven magát hosszú füleivel, melyeket a diestelen harcban emberhez nem illó ordításaiért és rágalmazásaiért nyert illő béreül.

A Balázs névre csinált mottó helyett pedig sugok egy kis verscsékét önnek hosszú füleibe — ezt azután bátran ordíthatja ön magának, hogy viszhangozzák Siklós utcáin a falak:

Károly nem hallgattál,
Jégre is jutottál!
Megnőtt a két füled,
Nagyfűlű már neved!

Kis-Tófalun, 1890. augusztus 7.

Máté Balázs s. k.,
sv. ref. lelkész.

Laptulajdonos: Felelős szerkesztő:
NAGY FERENCZ HAKSCH LAJOS.

Hirdetések:

Uj találmányok
szabadalmaztatnak minden államban
Benedek Lajos és Társai
szabadalmi irodája által
Budapesten,
Museum-körut 10. szám.

A nagym. Ministerium által
a föltalálók bizalmába ajánlván.
Évenként 500-nál több szabadalmat eszközöl ki.

*) Ezen rovat alatt megjelentéért nem vállal felelősséget A szerk.

Szabadalmazott és nyomban száradó

10 méterhez
"1 kilo"
Ara 1 fut 50 Kr.

Christoph Ferenc
SZOBAPALLO-FÉNYLAKK

Lehetővé teszi, hogy a szobák a mázolás alatt 1 órányálta-
nanak, mivel a keletlen szag és a lassú, ragadó száradás,
mely az olajfestékek és az olajlakkok sajátja, elkerülhető.
Emlékeztet a használatán olyan egyszerű, hogy két magá vágóval
a mázolás. A palló nedves tárggyal feltörölhető, anélkül, hogy
elvonatott fényt. Még kell különösíteni:

szinezett szobapalló-fénylakk,
sárgasbarnát és mahagonibarnát, mely akár csak az olaj-
festék fölé is a pallót a egytől fényt is ad. Ezért egyaránt
alkalmazható régi vagy új pallóra. Teljesen beföd minden
foltot, korábbi mázolat stb; van azután

tiszta fénylakk (szinezetlen)
új pallókra és parketkre, mely csupan fényt ad. Különösen
parketere olajfestékek mar tenárolt egészen új pallókra való.
Csak fényt ad, onnéfogva nem fedi el a fémestét.

Postacsomag, körülbelül 35 négyzet mtr. (két középna-
gyaság szobára való) 5 fut. 90 kr., vagy 9¹/₂ márká.

A közvetlen megrendelések minden városban, ahol
raktárak vannak, ide küldendők. Mintamázolások és prosp-
ekciók ingyen és bérmentve küldetnek. A bevásárlásnál tessenék
előző vizsgálni a cédre a a gyári jegyre, mivel ezt a több mint
1850 éve letező gyártmányt sokféle utazóknak és hámisták,
s sokkal részesebb, a gyakran a célnak meg nem felelt minőség-
ben hozták forgalomba.

Christoph Ferenc,
A valódi szobapalló-fénylakk feltalálója és egyedüli gyártója,
Prága, K. Berlin.

Egyedüli árusítás Pécsen: Köszl János nál.

Házhely eladó!

Egy 150 nagyságu

házhely,

Pécsen, belváros Nepomuk-utcában
szabad kézből jutányos árért eladó.

Bővebbet Cseszner Károly tulajdo-
nosnál, Nepomuk-utcában 43. sz. alatt.

Hirdetések

igen előnyös áron vétetnek fel
kiadóhivatalunkban.

Lauber Rezső

téglagyár-tulajdonos

Pécsen, Mária-utca 43. szám.

Elvállal évi csererepő munkálatokat és javításokat 3 és 6 évi szerződésre úgy új
csererepőket a legjobb anyagból egy évi jótállás mellett. Szállít és elad csererep-
zsindelet, oltott meszet és homokot a legolcsóbb áron

♦♦ Bérkocsik és fuvaros lovak ♦♦

mindentkor jutányosan kapkátok.

Telefon-összeköttetés a házban, a téglagyárral és homokbányával.

Főügynöksége a „PHÖNIX“

es. kir. szabad. osztrák biztosító társaságnak tűz, élet, elemi károk és balesetek ellen
Pécs és vidékére; ajánlkozik biztosítási felvételek jutányos eszközésére. Ugyanitt jég-
kár elleni biztosítások elfogadtatnak.

Az első magyar asfalt-társaság főképviselesége

elvállal mindennemű asfalt munkálatokat, beton-készítéseket járdakon, udvarokban
és melléképületekben.

3487.

ki. 1890. sz.

Pályázati hirdetmény.

Baranya vármegye pécsváradai járásához tartozó Bozsok és Szebény községek
szövetkezetéből álló s nyugdíjazás folytán üresedésbe jött

bozsoki körjegyzői állásra

az 1886. évi XXII. t. cz. 82. §-a értelmében ezennel pályázatot nyitván, felhívom mind-
azokat, kik ezen, — szabályrendeletileg 929 frt 18 kr. készpénzfizetés, szabadta-
kás, 40 frt utiátalány, a 2400 öl szántóföld haszonélvezetével java-
dalmazott, s folyó évi augusztus hó 21-én Bozsokon délelőtti 10 órakor a
körjegyzői irodában szabályszerű választás utján betöltendő — állásra pályázni óhaj-
tanak, hogy az 1883. évi I. t. cz. 6. §-a értelmében felszerelt, egyuttal a hivatalos
magyar nyelven kívül a német nyelv ismeretét is igazoló kérvényeiket hozzám folyó
évi augusztus 20-áig a nyelvet is inkább adják be, mert a később beérkezetteket figye-
lembe venni nem fogom.

Pécsváradon, 1890. évi augusztus hó 4-én.

Seh Károly,

főszolgabíró.

A cs. és kir. kiz. szab.

Herzog Sándor gyárai, Bécs, I., Graben, Bräunerstrasse 6.

szállítanak elismert legjobb minőségű

Mosógépeket,

(Strakosch és Poner
szabadalmazott)

facsarógépeket,

ruha-mángolókat,

vasalógépeket

sat.

Csatorna-zárakat,

önmozgásu,

legjobb védelem

áradás ellen,

patkányok ellen,

csatorna-bűz ellen.

Meidinger-kályhákat

egyszerű és díszes kiállításban.

szabályozható

töltő-kályhákat,

Caloriférest,

központi fűtéseket,

szellőztető készülékeket.

Eladás jótállás mellett. — Képes árjegyzékek ingyen és bérmentve.

Eladó!

Pécsen, az indóház-utcazi 21.
számu

emeletes ház,

mely még 6 évig adómentes és
7% felül jövedelmez.

Bővebb felvilágosítás ugyanott az emeleten
szerezhető.

2036. sz.

kv. 1890.

Árverési hirdetmény.

A dárdai kir. járásbíróság mint telekkönyvi
hatóság közbírá teszi, hogy a m. kir. állam-
kinestár végrehajtónak Tattai Andras és társai
bodolyai lakások végrehajtást szenvedők elleni 154
frt 62 kr. tőkekövetelés és járulékaí iránti végre-
hajtási ügyében a dárdai kir. bírószág terüle-
tén levő Bodolya községben fekvő a bodolyai
466 sz. tjkvben felvett 712. hszsz. szőlőze 674
frt. 682 hszsz. présházra 3 frt és 681. hszsz.
szőlőze 864 frtban az árverést ezennel meg-
állapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy
a fennebb megjelölt ingatlanok az 1890. évi
augusztus hó 25-ik napján d. e. 10. óra-
kor Bodolya község házánál megtartandó
nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási
aron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlano-
k becsarának 10% -at vagyis 67 frt 40 kr. 30
kr. 86 frt 40 kr. készpénzben vagy az 1881: LX.
t. cz. 42. §-ában jelzett ártolyammal számi-
tott és az 1881. november hó 1-én 3333. sz. a.
kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kije-
lölt óvadékképes értékpapírral a kiküldött kezé-
hez letenni, avagy az 1881: 60. t. cz. 170.
§-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál
előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű el-
ismervényt átszolgáltatni.

Kelt a dárdai kir. járásbírószág mint telek-
könyvi hatóságnál 1890. évi május hó 5-ik
napján.

Fekete Gyula,

kir. alj-bíró.

„MARGIT“

GYÓGYFORRÁS,

„MAGYAR SELTERS“

Vegyelemezve a budapesti m. kir. egyetemen. Szerencsés vegyi összetétele, kevés szénadag, félig kötött szénsavtartalma kiváló hatásának bizonyult, különösen **tüdőbántalmaknál**, ahol a szabaddénsav csekélyebb jelenléte megóvja a betegot a káros, sőt veszedelmes izgatástól, ellenben a félig kötött szénsav gádag-sága a gyógyhatású alkatrészeknek a beteg testrészekbe való gyors és biztos felvételét eszközöli. Ezen tulajdonságának köszönheti a Margit-forrás azon kiváló előnyét is, hogy a hol szabaddénsavtartalomban erősebb ásvány-vizek, mint a **seltersi-gleichenbergi** **tüdőbajokban**, különösen **tüdővérzéseknél** már nem alkalmazhatók, a Margit-forrás itt is a legjobb hatás mellett folyton használtatik.

A **tüdőbetegek** klímátikus gyógyintézetekben, különösen a leglátogatottabb **Görbersdorfi** **ban** a Margit-víz otthonossá vált. — Orvosi tekintélyeink Budapestén: **Dr. Korányi, Dr. Gebhardt, Dr. Navrátil, Dr. Poór, Dr. Kéty, Dr. Barabás;** Bécsben: **Dr. Samberger, Dr. Duchek,** stb. a legjobb eredménnyel alkalmazzák a **légző-, emésztő- és húgyszervek** általános hurutos bántalmainál.

Mint ivóvíz

præservatív-gyógyszernek bizonyult legközelebb Trüszti-, Fiume- és hazánkban a **KOLERA** megbetegedés ellen

borral használva a legegészségesebb ital!

Kizárólagos
Áraktár

ÉDESKUTY L.

cs. és k. és szerb.
k. udv. Ásvány-
vív-állítódnál.
Budapest.

ugyszintén kapható minden gyógyszerárban, fúszkereskedésben és vendéglőben.

Hirdetmény.

Van szerencsém a n. é. közönség becses tudomására hozni, hogy miután az egerághi templom dísz festésével elkészültem és ott, ugy mind a bakó-czai, kakasdi, hirdi és szegárdi, valamint a pécsi budai-külvárosi plébánia-templom stb. dísz-festésével is a legnagyobb elismerésben részesültem: valamint a

czég és szobafestés

terén is ugyan azon érdemeket szerevez, jó színérzékem és munkám tiszta kivitele és tartósága által e czéltől tiszteletet ugy rendeztem be, hogy e téren bármi hasonlítottal előnyösen versenyezhetek annál is inkább, minthogy a legelső **bécsi, berlini, stuttgarti és párisi** tanárok által készített **szobaplafond** és **fali mintáit** francia és német stílusban nagy választékban beszereszem, mely által azon kellemes helyzetben vagyok, hogy a legegyszerűbb szobafestéstől a legdíszesebb munkáig minden igényeknek megfelelehetek.

Templom festéseket, mint eddig is elvállalok.

A n. t. közönség becses pártfogását kérve, melyet kiérdemelni mindenkor főtürekvésem leend, maradok mély tisztelettel

Vadász Béla,
dísz-festő.

Pécsset, József-utca 5. sz.

TAIZS JÓZSEF

könyvnyomdája, nyomtatványraktára, és könyvkötészete

Pécsset.

Ajálja jól berendezett könyvnyomdáját és könyvkötészete minden e szakmába vágó munkák elkészítésére.

Könyvtárak bekötése olcsó áron elvállaltatik.

Nyomtatványraktár és írószerek árjegyzéke kívánatra ingyen és bérmentve.